

přisedících. Jeví se proto rozsudky ty, pokud se týkají přestupku správního dle § 6 cit. zák. čís. 568, ježto vyneseny byly soudem věcně nepřislusným, absolutně zmatečnými dle § 1 tr. ř. Dlužno ještě se zmíniti o otázce, má-li ohledně obžalovaného protizákoně vyneseny rozsudek býti zrušen či pouze vysloveno, že zákon byl porušen. Za všech okolností jest odsouzení pro přestupek správní mírnější než odsouzení pro přestupek soudní, neboť onen nemá zneucfujících následků tohoto. Příznivější pro obžalovaného jest tedy eventuelní odsouzení správní a náleží tudíž dle § 292 tr. ř. obnovení řízení nařídit.

Čís. 514.

V tom, že porotcové nemohli pro jazykovou neznalost zcela sledovati chod hlavního přelíčení, nelze spatřovati důvod zmatečnosti dle čís. 1 § 344 tr. ř.

Souvisí-li spolu několik hlavních otázek, nelze obmeziti řízení opravovací na zodpovězení jedné otázky, nýbrž dlužno je nařídit ohledně všech otázek spolu souvisejících. Nesprávné právní poučení předsedovo v tomto směru zakládá důvod zmatečnosti dle čís. 8 § 344 tr. ř.

(Rozh. ze dne 21. července 1921, Kr II 444/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku porotního soudu v Novém Jičíně ze dne 7. června 1921, jímž byl obžalovaný podle § 334 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločiny pozdvižení dle § 68 tr. zák., těžkého ublížení na těle dle § 157 tr. zák. a pro přestupky dle §ů 32 a 36 zbroj. pat., výrok porotců a rozsudek na něm spočívající zrušil a odkázal věc do nejbližšího porotního sezení téhož sborového soudu k opětnému projednání a rozsouzení.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství uplatňuje důvody zmatečnosti § 344 čís. 8, 9 a 1 tr. ř. Neodůvodněna jest ovšem v obou směrech posléze uvedených. Neboť, byl-li shledán rozpor v odpovědi porotců proto, poněvadž zodpověděli I. a II. hlavní otázku 4 hlasy »ano« a 8 hlasy »ne«, tedy záporně, kdežto na III., těsně s těmito otázkami související hlavní otázku, dali 12 hlasy odpověď kladnou, byl tento rozpor odstraněn moniturním řízením, jež mělo za výsledek, že i otázka tato zodpověděna byla souhlasně s prvými dvěma otázkami hlavními záporně (4 ano, 8 ne). Jelikož výrokem tím, vyšlým z řízení opravného (moniturního) původní verdikt byl nahrazen, nelze z vnitřního rozporu tohoto původního výroku odvozovati zmatek dle § 344 čís. 9 tr. ř. Že by však výrok, jak vyšel z řízení opravného, sám o sobě obsahoval zjištění, jež by logicky vedle sebe zároveň nemohla obstáti, zmateční stížnost sama netvrdí. Pokud jde o zmatek dle § 344 čí 1 tr. ř., dovozuje zmateční stížnost z původního sobě odporujícího výroku porotců, že prý porotci jednak výpovědím polských svědků nerozuměli, následkem toho chod průvodního řízení nemohli řádně sledovati a jeho výsledky pochopiti, jednak, že též otázkám německým náležitě nerozuměli. Bylo-li však tomu tak, pak nebyl prý soud náležitě obsazen, což opodstatňuje zmatek dle § 344, čís. 1

tr. ř. Nehledíc k tomu, že by z důvodu uvedeného nemohlo žádným způsobem jíti o náležité obsazení soudu (§ 344 čís. 1 tr. ř.), nýbrž mohlo by snad padati v úvahu jen, že lavice porotců nebyla plně obsazena, neb že všichni porotci nebyli přelíčení (duševně?) přítomní — (viz vývody Löfflerovy ku rozhodnutí čís. 310 Öster. Rechtssprechung; proti tomu toto rozhodnutí a rozh. čís. 495 tamtéž) — nelze přece z nesprávné odpovědi porotců usuzovati bezpečně, jak to činí zmateční stížnost, jiného důvodu proto neuvádějí, že by porotci výpovědím svědeckým neb otázkám nebyli porozuměli. Protokol o porotním přelíčení podobného zjištění neobsahuje, neuvádí také, že by z některé strany pochybnosti ve směru tom bývaly vysloveny, nebo že by snad některý z porotců závady té byl se dovolával. Není proto pro tvrzení zmateční stížnosti vůbec ve spisech podkladu. Měl-li zástupce veřejné obžaloby v této příčině důvody ku pochybnosti, bylo na něm, aby možným nepříznivým následkům buď způsobilými návrhy neb jinými jemu příslušejícími procesuálními prostředky (právo odmítací) v čas předešel. To se však nestalo a nelze proto nyní domnělý zmatek dle § 344 čís. 1 tr. ř. dodatečně uplatňovati. Odůvodněna jest však stížnost, pokud uplatňuje zmateční důvod § 344 čís. 8 tr. ř. Dle dodatku ku protokolu o hlavním přelíčení poučil předseda za příčinou zahájení opravovacího řízení porotce pro odpor v jejich výroku, »že se mají zabývati ještě jednou zodpověděním III. hlavní otázky«, načež se odebrali porotci znovu ku poradě a po jejím skončení vrátili se do soudní síně, kde vrchní porotce novou odpověď ku III. hlavní otázce — původně zodpověděna kladně, nyní záporně — přečetl. V protokolu o porotním přelíčení, z něhož ostatně nevychází na jevo, že by opravovací řízení bylo zahájeno pro odpor ve výroku (náležením sboru soudního) § 331 tr. ř., není sice výslovně uvedeno, v čem zmíněný tam vnitřní odpor ve výroku porotců byl shledán. Dle stavu věci a vzhledem ku souhlasnému udání jak státního zastupitelství, tak obhajoby ve zmateční stížnosti a odvodu k ní spatřen byl odpor, jak již shora naznačeno v tom, že porotcové I. a II. hlavní otázku na zločin pozdvižení dle § 68 tr. zák. a na zločin těžkého poškození na těle §u 157 tr. zák. zodpověděli záporně, naproti tomu III. hlavní otázku na přestupek zbrojního patentu kladně, jakkoli slovy »při tom« v této otázce uvedeny byly všechny tři otázky v takovou spojitost, že nemohla dle náhledu soudu kladná odpověď ku třetí otázce logicky obstáti vedle záporné odpovědi ku první a druhé otázce hlavní. Zůstaniž stranou, zdali skutečně byl tu jinak nerozřešitelný rozpor odpovědi porotců ve směru uvedeném. Jisto jest však, že jakmile, a to bez odporu z kterékoli strany, ku zahájení monitury z uvedeného důvodu došlo, nesměla tato obmezena býti na třetí hlavní otázku, nýbrž musila pojmouti všechny tři hlavní otázky. Neboť rozpor ve výroku porotců mohl míti právě tak svou příčinu v nesprávném pojetí a zodpověděním I. a II. hlavní otázky, jako v nesprávném zodpověděním hlavní otázky III. O tom, která z obojích sebe vylučujících odpovědí byla správná a která nesprávná, rozhodnouti mohli v řízení opravovacím toliko porotci sami, k čemuž jim právě řízením tím poskytnuta býti měla příležitost, nikoli sbor soudní nebo předseda porotního přelíčení. Obmezením monitury pouze na otázku III. bylo však neoprávněně zasaženo se strany nepovoláné do tohoto výhradního oboru porotců. Tito byli svémocně vedeni k tomu, aby shledali potřebným přivoditi soulad mezi obojími

výroky tím, že změnili kladnou odpověď ku hlavní otázce III. v odpověď zápornou, jakkoli státi se to mohlo také změnou záporné odpovědi k prvním oběma otázkám hlavním v odpověď kladnou. Dal-li pak předseda, jak zjištěno dodatkem ku protokolu porotcům před opětnou jich poradou poučení, že mají se zabývati ještě jednou zodpověděním III. hlavní otázky, pak poučil je nesprávně o předpisech nesoucích se ku hlasování (§ 325 tr. ř.), kteréžto nesprávné právní poučení opodstatňuje zmatek dle § 344 čís. 8 tr. ř.

Čís. 515.

Podmíněný odklad výkonu trestu (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Pojem »zadostiučinění« ve smyslu § 4 jest širší, nežli v § 396 tr. ř., pokud se týče v XXX. hlavě obč. zák. Má-li býti uloženo obžalovanému věnování ve prospěch třetích osob, dlužno předem slyšení toho, kdož byl činem trestným dotčen, o tom, zda ve věnování tom spatřuje pro sebe dostiučinění.

(Rozh. ze dne 21. července 1921, Kr II 467/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečné stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona.

Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu ve Znojmě ze dne 31. prosince 1920, porušen byl zákon v ustanovení § 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.; rozsudek ten se zrušuje a jmenovanému soudu se ukládá, by šetře zásady § 293 tr. ř., odstavec druhý, ve věci znova rozhodl.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu v Mor. Krumlově ze dne 4. prosince 1920 byl obžalovaný uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti cti dle § 488 tr. zák., spáchaným tím, že dne 24. října 1920 více četníků stanice O. křivě vinil z nepočestného činu, totiž ze zbabělosti, a byl dle § 493 tr. zák. odsouzen k pokutě 500 Kč; podmíněný odklad mu v první stolice povolen nebyl. Krajský jako odvolací soud ve Znojmě vyhověl v neveřejném sezení rozsudkem ze dne 31. prosince 1920 odvolání obžalovaného a povolil mu dle zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., ustanovit jednoroční zkušební dobu, podmíněný odklad výkonu trestu pod podmínkou, složí-li do měsíce jako zadostiučinění 300 Kč ve prospěch čsl. červeného kříže. Na rozdíl od nalézacího soudu shledal odvolací soud dostatečné důvody pro podmíněný odklad výkonu trestu, uložil však obžalovanému, aby usmíření bylo zjednáno, zadostiučinění ve formě věnování pro čsl. červený kříž. Ze spisů nikde nevyplývá, že podobné zadostiučinění se strany uražených bylo žádáno nebo že uražení četníci v takovém věnování jakési zadostiučinění shledávali. Dlužno proto oprávněnost samovolného takového určení soudu zkoumati ze znění zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. V § 4 se ustanovuje, že soud může podmíněčně odsouzenému uložit, aby podle sil svých nahradil škodu a aby dal zadostiučinění. Zákon tu zřejmě rozlišuje mezi faktickou škodou, jež má býti nahrazena a případným jiným odškodněním nikoliv ve smyslu ná-